

عربی، زبان، قرآن ۳

قواعد حروف مشبّهه بالفعل (۴ از ۴)

حروف مشبّههٔ بالفعل بر سر جمله‌ی اسمیه:

اگر «مبتدا»؛ «مرفوع» یعنی به این شکل‌ها بود

(ُـ ُـ ، ُـ ُـ ، تانِ ـ ونَ ـ اتُّ ، اتُّ)

به اعراب «منصوب» (َـ َـ ، َـ َـ ، تینِ ـ ینَ ـ اتِ ، اتِ)

تبدیل می‌شود.

«اسم حروف مشبّههٔ بالفعل» به دو شکل؛

«اسم ظاهر» و «ضمیر بارز» دیده می‌شود.

«خبر حروف مشبّههٔ بالفعل» دقیقاً مانند «خبر» برای مبتدا به سه شکل دیده می‌شود.

شرایط جابه‌جایی «اسم و خبر حروف مشبّههٔ بالفعل» دقیقاً مانند «مبتدا و خبر» می‌باشد.

أَنَّ: همواره قبل از «اسم» یا یک «ترکیب جار و مجرور» در داخل جمله می‌آید؛

«إِنْ شرطیه» (اگر): همواره قبل از «فعل شرط» آمده و

شروع کننده‌ی جمله می‌باشد و فعل بعد از خود را «مجزوم» می‌کند.

«أَنْ ناصبه» (تا، تا این‌که، برای این‌که): همواره قبل از «فعل مضارع» می‌آید و غالباً داخل جمله به کار می‌رود.

عربی، زبان، قرآن ۳

«إِنَّمَا» به صورت «فقط _ تنها» ترجمه می‌شود و از «أدات حَصْر» محسوب می‌شود.

مدرسه مجازی اینو